

det foretog en stor Udvidelse, som efter al Rimelighed var meget fornuftig, maatte gaa til Udlandet for at faa Penge, og saadan gøre andre private Forretninger ogsaa. Men dette er ikke nogen heldig Tilstand, og det er i alt Fald ikke noget Vidnesbyrd om Rigdom. Det fører til, at vi maa nøjes med en Brøkdel af Udbyttet af saadanne Foretagender som Store Nordiske og Østasiatisk Compagni. Naar Faktum er, at Obligationerne for en meget stor Del ejes af Udlandet, bliver Følgen, at en meget stor Del af Renteudbyttet gaar til Udlandet. Naturligvis bliver af Arbejdsudbyttet heldigvis den betydeligste Del liggende hos os.

Den højtærede Minister beskyldte mig for i de Finansopgørelser, jeg gjorde, at male med begsorte Farver, han sagde ogsaa, at jeg veg ikke tilbage for ligefremme Urimeligheder, naar jeg f. Eks. skildrede vore Finansforhold i de 8 Aar, jeg omtalte, fra 1901—02 til 1908—09 som givende et Underskud paa $60\frac{2}{3}$ Mill., og han tilføjede, at jeg naaede dette Resultat ved ganske at udelukke Indtægterne paa §§ 8 og 9, som havde Karakteren af Forbrug af Formue og Stiftelse af Gæld, men derimod medtog samtlige Udgifter paa § 27, selv om de ikke havde Udgifts Karakter. Jeg skal dertil bemærke, at hvad jeg har gjort, er at sammenstille samtlige vore Udgifter med vore virkelige Indtægter, intet andet har været mit Formaal. De samtlige Udgifter ere det Beløb, som Statsregnskaberne angive dem til, og de virkelige Indtægter ere ligeledes det Beløb, som Statsregnskaberne angive dem til, og jeg tror, der ikke kan være nogen Tvivl eller Meningsforskel til Stede herom. Det, jeg har kaldt virkelige Indtægter her, er saadanne Indtægter, som hverken hidrøre fra Laan, Forbrug af Formue eller Inddragelse af Fond udenfor Statskassen, og Forskellen mellem de to Summer er $60\frac{2}{3}$ Mill. Kr. Det er et Faktum, som ikke lader sig rokke eller bortfortolke, hverken af den højtærede Minister eller andre. Da det er sagt af den højtærede Minister, og noget lignende blev gjort gældende af det ærede Medlem fra Kellerup (N. P. Jensen) i en kort Bemærkning forleden Dag, som jeg har tilbagevist, at jeg har udelukket de nævnte Indtægter, vil jeg foretrække at standse Talen om dette, idet jeg med Formandens Tilladelse skal henvise til Sp. 265 i Folketingstidenden, hvor jeg siger følgende: „Det Resultat, jeg nævnede, er dækket paa følgende Maade. Man indtog i Statskassen særlige Fonds, der tidligere stod udenfor den, og spiste dem op,

i alt til et Beløb af $23\frac{1}{2}$ Million. Man forbrugte Statskassens Aktiver, solgte ligefrem Obligationer til et Beløb af $10\frac{1}{2}$ Million, og endelig gjorde man Statslaan til et Beløb af $50\frac{3}{4}$ Million.” Det er i alt 84—85 Mill. Kr., og de ere sandelig ikke udelukkede, men nævnte saa tidt og saa meget som nødvendigt. Og det var Beløbene paa § 8 og § 9. Det første er paa § 8, de to sidste udgøre § 9 helt og holdent.

Naar man saa endda vilde have foresøgt paa at gøre gældende, at jeg ikke havde Ret i at holde dem udenfor det virkelige Indtægtsbegreb, og naar man derimod vilde paastaa, at de vare virkelige Indtægter, saa kunde der endda være nogen Mening deri, men det har ingen gjort Forsøg paa; jeg tror, ingen kalder Statslaan for virkelige Indtægter, jeg tror heller ikke, at nogen kalder det for virkelige Indtægter, at der inddrages udenforstaaende Fonds i Statskassen. Heller ikke Salg af Statsobligationer ere virkelig løbende Indtægter, i det højeste kan der være Tale om, som jeg har sagt til det ærede Medlem fra Kellerup, at der mellem disse Indtægter paa § 9 kan være nogle enkelte smaa Beløb, som det ærede Medlem maaske kan have større Ret til at kalde Versurposter end Indtægter. I øvrigt er det et ikke synderlig klart Begreb dette Versurposter, men det bliver i alt Fald kun til et Par Hundrede Tusind aarlig og et Par Millioner for 8 Aar, og det rokker da ikke paa nogen Maade det Billede for de 8 Aar, jeg har søgt at give.

Den højtærede Minister kalder det rimeligt, at jeg regner de aarlige Afdrag paa Statsgælden for Udgifter og ligeledes de 20 Millioner til Hypotekbanken for Udgifter, og han sagde, at det er ikke Udgifter, det er en Paastand, som i og for sig er forbavsende, at Afdrag paa Gæld ikke skulde være Udgifter, det maa være en lykkelig Mand, som kan sige saadan. Det er imidlertid gaaet mig og rimeligvis de fleste Medlemmer saaledes, at de undertiden have afdraget paa deres Gæld, men da have de temmelig sikkert følt det som en Udgift og sandelig ikke som en Indtægt. Der er Folk, som have følt dette i den Grad smerteligt, at de ikke har kunnet dække det og er gaaede i Stykker derved. Og at Afdrag paa Statsgælden er en Udgift, kan vist nok heller ikke diskuteres. Nu antager jeg, at Ministeren heller ikke har ment det ganske bogstaveligt, som jeg har citeret, men mere saadan, som der er et gammelt Ord, der siger, at den, der betaler sin Gæld, forøger sit Bo, at det altsaa er en Udgift, som